

The Yeomans of the Guards

De Redding

Eerder verschenen van deze serie:

Deel 1

The Yeomans of the Guards-Vermist

Nathalie van Zantvoort

The Yeomans of the Guards

~~~

De Redding

Voorwoord

Hoop is een groot begrip. Geloof is een groot begrip.

Beide woorden kunnen heel krachtig zijn en gecombineerd worden, waardoor de uitwerking nog krachtiger wordt.

Je kunt iets hopen en je kunt iets geloven. Geloven in mensen, wonderen, God, of geloven dat iemand een moeilijke taak kan volbrengen of die lastige keuze kan maken. Gecombineerd kun je iets hopen waarin je ook echt gelooft.

Hoop zonder erin te geloven maakte de magie van het eerste woord minder krachtig.

Geloof echter hoeft niet minder krachtig te worden als je de hoop verliest. Het geloof blijft, of de hoop er nu is of niet.

Dat maakt het geloof het sterkste woord van de twee.

Of het nu in de positieve of negatieve zin bedoeld is.

In het geval van Dr. Harmond Rossfield, de oprichter en leider van de ondergrondse basis Juxtaposition Acreage, verloor de hoop steeds meer de kracht naarmate de tijd voorbij gleed.

Hij verloor de hoop dat hij ooit nog levend weg zou komen van de basis van zijn vijand, Owen.

Hij was al ruim een maand een gevangene van de persoon die ooit een studiegenoot van hem was. Vanwege doorlopende pesterijen tijdens zijn studietijd ongeveer twintig jaar geleden was Owen, toen nog Roger Mandell, veranderd van een vredelievende, rustige jongeman in een wraakzuchtige, onverbiddelijke sadistische tiran.

Nu waren veertien ex-medestudenten die nu allemaal wetenschappers waren en dorpelingen van een voor Harmond onbekende plek (waarvan Harmond zich afvroeg wat de link was tussen de dorpelingen en Owen, of dat het zomaar onschuldige mensen waren die Owen nodig had voor zijn mijnen), allen gevangenen.

En tussen die mannen van het dorp St. Martinez en de wetenschappers liep ook Dr. Rossfield.

Het was zijn straf voor het weigeren om mee te werken aan Owen's plannen en het document wat Owen zo graag wilde hebben had hij nog steeds niet in handen.

Maar hoe lang hield hij het nog vol? Hoe ver reikte Owen's geduld? De hoop begon te vervagen, maar het geloof dat zijn mensen er alles aan deden om hem te zoeken, bleef. En dat maakte het geloof het sterkste woord.

In positieve zin.

Hoofdstuk 1

Owen's basis, 17 Januari

‘Doorlopen!’

Het striemende geluid van een klappend zweepzwaard klonk door de vochtige koude gangen van Owen's ondergrondse basis.

Een man struikelde, viel op zijn knieën en bleef hoestend zitten.

Ruw werd hij overeind gehesen door twee wachters van staal en werd gedwongen om verder te lopen.

Hij kon niet meer, maar hij moest.

Uitgeput sleepte Dr. Rossfield zich voort tussen de vele andere gevangenen. De weg naar de tijdelijke, maar welkome heerlijkheid van de enige plek waar Owen niet kon komen, hun dromen, was nog ver.

Het was zeven uur 's avonds, hoewel niemand enig besef van tijd had. Dag was nacht, nacht was dag. Niemand wist hoe lang ze mochten slapen, hoe lang ze moesten werken.

Dat ze langer, veel langer werkten dan slapen was het enige wat ze nog uit elkaar konden houden.

Wachten op het signaal dat hun lange, zware en uitputtende dag in de mijnen er weer op zat, dat was het enige wat ze nog enigszins op de been hield.

Eten kregen ze nauwelijks en wat ze kregen was het niet waard om voedsel genoemd te worden. Het water was vervuild, een wild dier zou het nog niet drinken, maar als je dorst en honger had nam je alles eenvoudigweg aan.

Je wist immers nooit wanneer je de volgende keer kreeg.

Owen deed niet aan vaste koffie- en lunchpauzes.

Rode striemen zaten op zijn armen en rug van de zweepzwaarden van de bewakers. Zijn kleding was vuil en deels gescheurd.

Zijn longen deden zeer van het vele hoesten wat veroorzaakt werd door het zware stof in de mijnen. Bijna iedereen die daar werkte had er last van.

Maar ook daar werd geen aandacht aan besteed. Was je ziek?

Jammer dan. Gewoon werken tot je er, vaak letterlijk, bij neervalt.

De striemen waren de ‘beloning’ voor het tegenstribbelen tijdens het werk in de diepe, grauwe steenkolenmijnen waar ze dag in, dag uit hard moesten zwoegen onder toezicht van de Distructors, Owen’s robotwachters.

In het begin toen Owen’s geduld nog redelijk groot was, ‘mocht’ Harmond in het laboratorium werken, in ruil voor het document en de basislocatie. Zijn behandeling zou dan milder zijn.

Daar tegenover stond echter dat hij de meest dodelijke wapens uit moest vinden en maken en giftige middelen en virussen moest mengen om in het drinkwater te doen, zodat Owen uiteindelijk de macht kon krijgen.

Als Dr. Rossfield het had gewild en kwaad in de zin had gehad, dan had hij dat gemakkelijk kunnen doen. Hij kende genoeg trucjes om de hele wereld plat te leggen, maar daar zou Owen nooit een druppel van meekrijgen.

Als Owen langer op de universiteit in Lutzern had verbleven, in plaats van het te verlaten, dan had hij het waarschijnlijk zelf ook allemaal geleerd.

Of in ieder geval grotendeels, want veel van de trucjes die hij geleerd had, had hij zelf uitgevonden.

Waar Owen’s specialiteit voornamelijk in de structurele geologie lag, was Dr. Rossfield meer gespecialiseerd in meerdere vlakken.

Zowel op wetenschappelijk als medisch gebied was hij altijd zeer gedreven en bijna elke nieuwe wetenschappelijke of medische uitvinding of ontwikkeling hadden zijn volle aandacht. Met zijn hart voor de hulpbehoevende mensen op deze aarde hoopte hij nieuwe medicijnen of nieuwe hulpmiddelen naar buiten te kunnen brengen. Ook de prototypes voor de energiegeladen wapens stonden op het punt om geëvalueerd te worden om te zien of het klaar was voor de buiten wereld.

De prototypes die toebehoorden aan het team die hij nu kwijt was.

Maar omdat hij, net als alle andere wetenschappers, niet wilde meewerken aan Owen's ideeën, werd hij overgeplaatst naar een ander gedeelte van de geheime basis.

Daar moest hij, samen met alle mannen, jong en oud van een klein dorp St. Martinez, als mijnwerker steenkolen hakken.

Sr. Martinez was Owen's eerste succesvolle verovering en iedereen van dat dorp was gevangen genomen. Veel bezittingen hadden die mensen niet, maar Owen was ook niet uit op hun geld of bezittingen. Dat geld verkreeg hij wel op een andere manier, ook dankzij diezelfde mensen. Het enige wat hij wilde was macht. Macht en in het bezit zijn van slaven.

En deze slaven waren sterk genoeg om in zijn mijnen te werken.

De oogst werd wereldwijd verkocht aan naïeve zakenmannetjes en zo stroomde zijn kluis ook vol.

De gevangenen zagen niets van dat geld.

De vrouwen en kinderen waren naar een ander gedeelte van de basis gebracht en de gezinnen hadden elkaar al maanden niet gezien.

Dr. Rossfield had begrepen dat deze mensen al een aantal maanden langer hier waren dan hijzelf.

Hoe hielden ze het vol? vroeg hij zich af.

De vrouwen verdienden hun schamele maaltijd met het maken van kleding en andere spullen, die ook verkocht werden aan onder andere dure modezaken en warenhuizen alom de wereld.

Niemand vroeg waar het vandaan kwam, niemand die wist wie het gemaakt had.

Zij die een kind hadden, moesten twee keer zo hard werken voor hun kost, of ze moesten hun eigen weinige voedsel delen met hun kind. Wie meer dan één kind had, was nog slechter af. Sjoemelen ging niet. Alles werd nauwkeurig bijgehouden en wie het waagde iets te stelen voor zichzelf of voor haar kinderen, werd genadeloos afgestraft. Het had al het leven gekost van een vrouw.

Sindsdien waagde niemand het meer om iets te stelen. Ze moesten aan hun kinderen denken.

Nu liep Harmond tussen de uitgeputte mannen op weg naar zijn cel.

Owen noemde het nog een luxe hotelkamer (Harmond vroeg zich af in welke hotels hij dan geweest was), de gevangenen vergeleken het met een middeleeuwse kerker. Van luxe was geen sprake. Het enige aan 'luxe' wat ze hadden was een oud krakkemikkig bed, waar je heel voorzichtig op moest gaan liggen, wilde je er niet doorheen zakken.

Als deken lag er een oude mufte vod op, wat amper leek op een deken. De hele dag, van vanmorgen zeven uur, had hij gezwoegd, gezweet en gebloed en hij was doodop. Hij kreeg amper zijn ene voet voor de ander.

Ruim een maand had hij de hoop gevestigd dat iemand Owen's basis zou vinden en hem en de andere gevangenen zouden bevrijden. Hij had zelfs nog een klein beetje hoop gehad dat de Yeomans nog leefden.

Maar die hoop was inmiddels weggeëbd, als de zee die zich terugtrekt en niet meer terugkeert. Het liet niets anders dan de ingeslepen sporen, die je jaren later nog kon zien. Hij miste die zee. Ze hadden de crash nooit kunnen overleven. Nooit.

En waarom zouden ze na al die jaren vergeefs zoeken, nu ineens wel deze basis vinden? Alleen maar omdat hij er was? Geloofde hij dat werkelijk zelf?

Die gedachten had hij al snel aan de kant geschoven.

Intussen kwamen vele andere gedachten naar boven als hij 's avonds op bed lag. Gedachten over die ene fatale dag.

Wat deden ze daar? Ze hadden de basis niet mogen verlaten als straf voor hun ongehoorzaamheid. Maar blijkbaar had Jennifer alle beschikbare teams nodig gehad en had ook de Yeomans ingeschakeld. Hij wist niet of hij nu boos op haar moest zijn of dat hij vond dat ze juist gehandeld had.

Of hadden ze net zolang aan haar hoofd gezeurd tot ze toegaf? Waarschijnlijk zou hij het nooit te weten komen. Wat zou hij zelf gedaan hebben als zij vermist zou zijn? Hij zou hetzelfde gedaan hebben, besepte hij. Hun lot was hoe dan ook al van te voren beslist. Had Jennifer ze niet zelf gevraagd, dan hadden ze er alles aan gedaan om mee te mogen zoeken.

'De doctor is me meer waard dan dit bundeltje papieren,' had Landro gezegd tegen Malatroit. Dat bracht tranen in zijn ogen.

En hij was nog wel zo woest op ze geweest, dat hij bang was dat hun hechte band nu verscheurd was...

Het was nu ook verscheurd, maar dan op de manier waarvan de beelden hem nog vaak teisterden in zijn nachtmerries.

Hij had niet alles meegekregen van Malatroit's plannen, dus hij wist niet of de Yeomans al wisten dat ze op die plek waren, waar de vijand zich verscholen hield. Wisten ze dat wel? Of was het toeval dat ze daar waren?

Of was het toch Malatroit geweest die ze daarheen gelokt had?

Had Dr. Noberah ze daarheen gestuurd? Ze kon de locatie toch niet weten?

Ze wisten schijnbaar van het document, want ze hadden een poging gedaan om te onderhandelen... met een checklist, dat had hij ook gezien. En bijna was het gelukt. Helaas was de gok voor Malatroit te hoog om toe te happen.

Hij rouwde nog steeds om hen. Het enige wat hij nog over had was het geloof. Het geloof dat Dr. Noberah er alles aan deed om hem weer te vinden. Hem was het nog nooit gelukt om deze basis te vinden.

En nu zat hij er zelf en wist nog altijd de locatie niet.

Maar hij hoopte, nee móest blijven geloven dat het haar wel zou lukken. Dat was nog het enige wat hem overeind kon houden en de moed en wil om te leven niet op te geven.

De deur van zijn cel werd geopend en hardhandig werd hij erin geduwd. Hij viel op de koude, harde vloer en bleef daar een poosje liggen. Hij was te uitgeput om zich nog te verzetten of om zich naar zijn bed te slepen. Pas na een paar minuten had hij genoeg kracht verzameld om op te staan en naar zijn, om in Owen's fantasiewereld te spreken, Auping bed te strompelen. Voorzichtig liet hij zich op het bed zakken, voelde elke spier en elk gewricht in zijn lichaam toen hij ging liggen.

Hij zuchtte en sloot zijn ogen. Maar veel tijd om te rusten kreeg hij niet. Hij lag goed en wel op bed, toen het slot van de deur weer opengedraaid werd. Met een protesterend piepend geluid ging het open en twee Distructors kwamen binnen, gewapend als altijd. Ze stonden stil naast het bed en Harmond opende één oog.

‘Meester Owen wil u spreken, doctor,’ zei een van hen.
De enige momenten dat hij de tijd wist, was de tijd dat hij weer, zoals elke dag, naar Owen’s zaal werd gebracht.
Waarom altijd buiten werktijd?
Harmond zuchtte diep. ‘Daar gaan we weer.’
Ze namen niet de moeite om te wachten tot hij opstond, maar sleurden hem van het bed en sleepten hem mee naar de grote zaal, waar Owen zijn meeste tijd doorbracht. Niet alleen Owen was aanwezig, maar ook Malatroit en een handvol Distructors.
Eerlijk verdeeld, zoals gewoonlijk.
Ruw werd Harmond voor Owen’s verhoogde zetel op de grond gesmeten. Alles deed hem zeer. Zijn gezicht van de zweepzwaardslagen en losse handjes, net als zijn armen, rug en alle delen van zijn lichaam waar de harde klappen van de zweepzwaarden terecht waren gekomen.
Met veel moeite krabbelde hij overeind, tot hij op zijn knieën zat. Zo zag Owen hem het liefst, op zijn knieën. Het had even geduurd, maar zijn geduld werd op dit gebied beloond. Nu de andere gebieden nog.
‘Hallo, Roger. Lang niet gezien. Je kunt me ook niet missen, hè? Goeie speech vandaag weer in de mijn, trouwens. Ik had graag willen meedoen met dat ‘Owen is groot’-gedoe, maar ik had wat last van m’n keel. Sorry.’
De enige reden waarom hij nog op zijn knieën zat, was niet om Owen te behagen, zoals die misschien dacht, maar omdat hij gewoon te moe was om op te staan. Alleen verbaal kon hij nog sterk overkomen en hij aarzelde ook niet om dat wapen in te zetten.
Of het hielp was een tweede.
Owen stond op zijn gemakje op uit zijn stoel en liep de vijf treden af van het plateau, waarop de stoel stond. Voor Harmond bleef hij zwijgend staan en keek hem neerbuigend, minachtend aan als een generaal bij een miezerige soldaat.
De miezerige soldaat was de man die ooit zijn klasgenoot, toen al zijn vijand was. Alleen wist die klasgenoot het jaren geleden nog niet.

‘Dan mag je dat hier ter plekke nog een keer overdoen. Zo te horen is je keel weer een stuk beter. Anders moet ik je alsnog straffen,’ sprak hij koel en geamuseerd.

Hij verwachtte niet dat Rossfield dat ook daadwerkelijk ging doen.

Daar was hij veel te trots voor, de arrogante kwal.

‘Straf wat je wilt, Roger. Je krijgt niet wat je wilt.’

Plots met een snelle beweging greep hij Harmond bij zijn kraag en zonder enige moeite hees hij hem omhoog met één hand.

Hij bracht Harmond’s bebloede, vervuilde en vermoeide gezicht dicht bij de zijne en sprak op zo’n lage toon dat alleen Harmond hem kon horen.

‘Luister goed, Rossfield! Het is dankzij mij dat je nog leeft. Als ik je namelijk niet gekend had, zou je allang tussen die andere zielige hoopjes stront die ze wetenschappers noemen hangen! Of je was er allang niet meer geweest! Knoop dat goed in je oren!’

‘Grappig. Ik dacht dat het kwam omdat je die documenten en de basislocatie wilde hebben. Bof ik even, zeg,’ antwoordde Harmond sarcastisch. ‘Waarom doe je het dan niet, als je het zo graag wilt? Wat let je om me niet meteen te kielhalen?’

Op Owen’s gezicht verscheen een duivelse grijns. ‘Geloof me, Rossfield. Ik zou niets liever willen. Alleen wil ik datgene eerst van je hebben wat je zelf net opnoemde. En ik wil het NU!’

‘Vergeet het maar,’ siste Harmond. Hij keek hem aan zonder een sprankje vrees te voelen. Hij was niet bang voor deze despoot.

‘Je krijgt het niet. Al zou je me dood kietelen.’

Owen liet hem los en hij viel weer op de grond. Owen klopte zijn handen af aan elkaar en gebaarde voor zich uit.

‘Neem ‘m weer mee.’

‘Tot morgen dan maar weer,’ sprak Harmond vermoeid, maar vastbesloten om hem niet te laten denken dat hij hem ook maar één been onderuit kon schoppen. Hij zou nooit krijgen wat hij wilde hebben.

En hij werd weer mee teruggedrukt naar zijn cel, naar binnen gesmeten zonder aan zijn conditie te denken en de deur viel achter hem dicht.

Hoofdstuk 2

J.A.-base, 17 Januari

De deur naar de ondergrondse tuin die Eden genoemd werd ging open en een verliefd stel liep naar binnen. Hand in hand wandelden ze over het schelpenpad, die kilometers kriskras door de tuin liep. De tuin was ruim twee kilometer lang en vier kilometer breed. Vele soorten bloemen, planten en bomen groeiden weelderig hier. Allemaal met veel liefde en zorg geplant en onderhouden. Er waren zelfs vogels en kleine herten aanwezig. Het enige wat ontbrak was de warmte van de zon. Maar donker was het niet. Vele kunstlampen symboliseerden de grote gouden schijf en de warmte kon kunstmatig gereguleerd worden. 's Nachts was het net als boven de grond donker, maar langs de paden stonden lampjes, die het pad verlichtten. Achterin de tuin lag de begraafplaats voor gevallen J.A.-leden. De frisse lucht, die een beetje rook naar het Regenwoud, kwam het verliefde stel tegemoet, samen met de vrolijke onbezorgde liederen van de vogels, die hier alle ruimte hadden. Terwijl ze over het schelpenpad liepen, voelden ze de rust en ontspanning door hun aderen stromen. Ze wist dat hij dit miste, al sprak hij het nooit uit. Daarom nam ze hem hier regelmatig mee naar toe en ze zag aan hem hoe hij genoot van de natuur om hem heen. Het was geen Regenwoud, maar voor hem compenseerde deze prachtige tuin ruim voldoende. Halverwege stopte hij, pakte haar bij haar middel en hees haar omhoog. Hij draaide een rondje met haar en ze gilte het uit en lachte. Daarna zette hij haar weer neer en gaf haar een tedere kus.

Hij was zo gelukkig met haar, zoals zijn opa gelukkig was met zijn oma, die ook blank was.

Ze respecteerden elkaars gewoontes en levenswijze, leerden elkaar door die gewoontes nog beter kennen en begrijpen.

Ze respecteerde het dat hij bad tot andere goden en godinnen dan zij, hoewel hij merkte dat hij het minder vaak deed. Ze respecteerde het dat hij soms mediteerde en planten plukte uit Eden, hetzij stiekem, om kruidendrankjes te maken. Zijn beroemde kruidenthee was zo in de smaak gevallen, dat het zelfs was opgenomen op de drankenkaart van het café Bar-le-Jux, waar ze 's avonds regelmatig te vinden waren met het team. Tot voor kort, althans...

Hij op zijn beurt respecteerde haar werk, hoewel hij altijd hoopte dat ze geen domme dingen zou doen. Nu hoefde hij zich echter nog geen zorgen te maken, want het team stond voorlopig op non-actief. Na de crash van de vorige maand waren bij sommigen de verwondingen nog niet genezen, zoals de botbreuken in Ben's linkerarm.

En al een paar weken hadden ze niets gehoord of gezien van Landro, die na het bericht gekregen te hebben dat zijn enkel nooit de oude zou worden en de keus had gehad om te blijven of te stoppen, was opgestaan en weggegaan was, zichtbaar te aangeslagen om verder nog iets te zeggen.

Hij had tijd nodig gehad om te denken. En hoewel ze van Kawahatha gehoord hadden dat hij die ochtend erop al zijn keus had gemaakt en de mappen weer had meegegeven aan Kawahatha, die ze aan Dr. Noberah zou geven, hadden ze nog altijd geen bericht ontvangen hoe het afgelopen was. Niemand had ook maar iets gezien of gehoord, noch een bericht van Dr. Noberah ontvangen. En dat maakte de rest ongerust. Heel ongerust. Sinds die ochtend van de keuze was hij niet meer op de herstelkamer. Ze hadden gevraagd waar hij was, maar niemand had het ze willen vertellen. Ze maakten zich grote zorgen dat hij van de basis weg was.

Zelfs zijn ouders, die weer terug waren na twee jaar vermist te zijn geweest, hadden niets te horen gekregen, tot grote woede van William. Maar hoe groot de woede ook, zelfs dat hielp hen niet aan informatie.

William's behandeling aan zijn ogen, die blind waren geworden door een plant in het Regenwoud, verliep langzaam maar vrij goed.

Hij zat nu op de veertig procent van zijn zicht.

Maar nu hij weer iets kon zien voelde hij zich rot, omdat hij nog altijd zijn jongste zoon niet kon zien. Omdat die er simpelweg niet was.

Kaiyla en Kawahatha vervolgden hun weg over het pad. Ze zeiden niet veel, maar genoten van de omgeving en van elkaar.

Soms dacht Kaiyla terug aan haar gesprek met Landro, die aan het ontbijt in de bar aan haar gevraagd had waar ze op viel. Ze had toen nog geen idee en had het eerste, het beste opgenoemd wat er in haar op was gekomen. Kawahatha bleek op alle punten ruimschoots te voldoen.

Toen had ze nog niet het idee om een relatie met iemand te krijgen, niet wetende dat ze diezelfde dag nog de man van haar dromen tegen het lijf zou lopen. Nou ja, niet letterlijk, want het was eerder andersom geweest.

Hij had haar als eerste gevonden in de neergestorte Shadow Flyer en had haar mee genomen naar zijn hut om haar te verzorgen.

Het leek allemaal een droom. Een droom die te mooi leek om waar te zijn.

'Wat ben je stil,' zei Kawahatha en keek haar aan.

Kaiyla keek op van haar gedachten en glimlachte.

'Sorry. Ik dacht even na.'

'Wil je die gedachten delen? Soms helpt het als je erover praat.'

Ze zuchtte en keek voor zich uit.

'We zijn nu twee weken verder sinds de keuze en we hebben nog altijd niets gehoord van Landro of van Dr. Noberah. Ze wil niets kwijt en daar maak ik me zorgen over. Ik snap dat geheimzinnige gedoe niet. Waarom zeggen ze niet gewoon wat er aan de hand is?'

'Misschien is er ook niets aan de hand,' zei Kawahatha.

'Waarom zegt ze dat dan niet gewoon? Jij volgt een studie medicijnen. Heb jij niet iets opgevangen of gehoord?'

Ze keek hem bijna smekend aan. Kawahatha sloot even zijn ogen en dacht na, spoelde de afgelopen weken terug in zijn gedachten.

Toen schudde hij zijn hoofd.

‘Niet zover ik me kan herinneren. Gehoord zeker niet. Maar ik zag wel een aantal dagen geleden een arts binnenkomen in het lokaal, die wat tegen onze docent zei. Wat kon ik niet verstaan, want ze spraken zacht en het was te rumoerig in het lokaal om de zachte tonen eruit te pikken. Na het korte gesprek verontschuldigde onze docent zich en zei dat hij zo terug was. Pas na een half uur kwam hij terug. We hadden genoeg stof om mee te werken, dus we zaten niet stil al die tijd. Of het ermee te maken had dat hij plots wegging, weet ik niet. Het kon net zo goed voor iets anders geweest zijn.’

Ze gingen even op een bankje zitten en ze leunde tegen hem aan. Hij sloeg zijn arm om haar heen en ze leunde opzij tegen zijn schouder aan.

‘Ik ben bang dat het zo’n grote schok voor ‘m geweest is, dat ie niet zo’n terugval gehad heeft als toen op het luik van de Desert Rose. Misschien hebben ze ‘m ergens buiten de basis gebracht en mogen we niets weten om ons niet ongerust te maken. Alleen doe ik dat nu wel! En de rest maakt zich ook zorgen. Op zijn kamer is hij ook niet, want daar zijn we al regelmatig langs geweest.’

Ze zuchtte bedroefd en staarde voor zich uit.

Kawahatha dacht na terwijl hij haar vasthield. Ze voelde zich warm en beschermd als hij dat deed. Ze merkte ook dat als ze boos of verdrietig was en hij haar vastpakte, dat haar ademhaling rustiger werd. Zo ook nu.

Ze zaten er een poosje in stilte, lieten de geluiden en geuren over zich heen komen. Langzaam werd ze weer wat rustiger.

Tot haar Polscorn begon te piepen. Ze schrok op en drukte op het knopje.

Er verscheen een bericht van Dr. Noberah op haar scherm.

‘Vergaderzaal 7, morgenochtend om 9 uur.’

Ze fronste en las het hardop. ‘Vergaderzaal zeven? Sinds wanneer gebruiken we die zaal? Normaal is het een andere. Vreemd...’

‘Wat is er vreemd aan?’ vroeg Kawahatha.

‘Nou, normaal gebruiken wij die niet,’ antwoordde Kaiyla. ‘Die zaal is meer voor het personeel van het Dock en de Controlekamer. De enige keer dat wij er waren...’

Toen viel ze stil en keek naar het grasveld voor zich. Kawahatha snapte dat ze het moeilijk kreeg en gaf haar een kus. 'Maak je geen zorgen, meisje,' sprak hij teder. 'Er is vast een goede reden voor en ze zullen jullie niet voor eeuwig buiten spel laten.' Ze lachte kort. 'Buiten spel? Volgens mij hebben Ben en Michael je kennis laten maken met de voetbalwereld.'

Hij grijnsde en knikte. 'Ik vind het maar een vreemde sport. Eerst rennen ze allemaal als debielen achter die bal aan en dan hebben ze het eindelijk na veel pijn en moeite en dan schoppen ze het weer weg!'

Kaiyla lachte. Hij kon haar goed opbeuren. 'Ook dat is een vorm van teamwork, schat. Zelf heb ik er niet veel mee, maar als je gaat vergelijken is het niet veel anders als dat wij met de vijand vechten. Het gaat om het samenwerken. Je hebt twee tegenstanders. De bal is waar het om draait. Bij ons is de bal de reden voor het gevecht. De bal symboliseert dan vrijheid, een gevangene of een voorwerp waarvoor we strijden. Door verschillende technieken toe te passen en zo op elkaar in te spelen, moet je proberen die bal zo lang mogelijk bij je te houden en in het doel van de tegenstander te schoppen. Wie het meeste heeft gescoord, die wint.'

'En wat is de overeenkomst dan met jullie?'

Hij keek haar in de ogen en ze glimlachte en raakte zijn gezicht aan. 'Het winnen. Je wilt die bal, die vrijheid, de gevangenen, dat voorwerp winnen. Daar draait het dan uiteindelijk om. Het is een spel, maar voor vele mensen is het een serieuze obsessie. Ik kan me trouwens herinneren dat er Indianenstammen zijn geweest, en volgens mij zijn het nog jouw voorouders ook, die een soortement van voetbalspel hadden. Alleen hingen de doelen als ringen op en werden er punten verdiend door de bal in een daartoe aangewezen gedeelte van het speelveld te werpen of door die stenen ringen. Hetgeen best lastig was, aangezien de ring nauwelijks groter was dan de bal.'

Kawahatha lachte en streelde haar over haar rug.

'Je kent je geschiedenis. Je hebt gelijk. Het lijkt erop, maar het wordt al lang niet meer gespeeld. Ik was het zelfs bijna vergeten. Ik hoorde erover van mijn opa toen ik klein was en we hebben het voor de gein ook geprobeerd. Alleen waren deze ringen gemaakt van

buigzame stengels. Maar het was zo'n lastige opgave dat we het al snel opgegeven hebben.'

Kaiyla was even stil en kauwde op haar lip. Zou ze het durven vragen?

'Katha? Mag ik... wat vragen?' vroeg ze toen. Deze vraag zat haar al een poosje dwars. Ze ging recht zitten en keek hem aan.

'Natuurlijk.'

'Je hebt het vaak over je opa en oma en je moeder... Maar over je vader hoor ik je nooit spreken. Waarom niet?'

Hij schrok even van die vraagstelling. Hij haalde zijn hand van haar rug af en leunde met zijn onderarmen op zijn benen. Hij staarde voor zich uit over de ver gestrekte grasvelden van Eden.

'Dat komt omdat mijn vader er niet meer is,' antwoordde hij.

'Mijn ouders kregen ruzie toen ik wat jonger was. Mijn vader wilde een jager, een krijgsman van me maken. Maar mijn moeder wilde dat ik een genezer zou worden, net als zij. De ruzies werden steeds heftiger en uiteindelijk is mijn vader vertrokken. We hebben hem nooit meer gezien.'

Ze keek bedroefd naar hem en legde haar hand op zijn schouder, wreef er zachtjes over. 'Wat vreselijk om te horen... Wat zou je uiteindelijk zelf gekozen hebben?'

Hij glimlachte even en ze zag de liefdevolle blik in zijn ogen.

'Dat heb ik al gedaan, Kaiyla. Ik wist al vroeg dat ik genezer wilde worden net als mijn moeder. Mensen helpen zit in mijn bloed.'

'Dat klopt wel ja,' glimlachte ze en legde haar hoofd tegen zijn gezicht aan. 'En straks mag jij ook opereren en innerlijke verwondingen verzorgen. Je droom komt uit, toch? En hopelijk vind je snel een geneesmiddel voor je zieke volk.'

Hij knikte en stond op. 'Een droom, nee twee dromen die uitkomen. En een goede arts worden, net als mijn moeder en het mooiste meisje van de wereld mogen beminnen.'

Hij stak zijn hand naar haar uit die ze pakte en hij trok haar omhoog, zodat ze in zijn armen viel.

Ze lachte en schudde haar hoofd. 'Wat ben je toch een vlijer.'

Hij grijnsde en sloeg een arm om haar heen, terwijl ze langzaam weer terug liepen richting de uitgang.

‘Ik probeer dat te zijn waar je naar verlangt in een man. Jij zorgt goed voor mij, gezien ik zelfs jullie eten lekker ga vinden als jij het klaarmaakt, dus ik wil mijn uiterste best doen om ook goed voor jou te zorgen.’

Ze lachte. ‘Nou, zo’n keukenprinses ben ik niet, hoor. Maar ik ben blij dat je het door je keel kunt krijgen.’

Het werd al laat en ze besloten om terug te gaan naar Kaiyla’s kamer. Gelukkig had ze een tweepersoonsbed, net als de meesten op de basis. Kawahatha had zijn eigen kamer, maar sliep de meeste tijd bij haar. Alleen voor meditaties, studeren en zijn rituelen gebruikte hij zijn eigen kamer.

Morgen zouden ze te horen krijgen wat Dr. Noberah te melden had. Toen ze terug waren in de kamer piepte ze de anderen op om te vragen of zij ook het bericht gehad hadden. Iedereen bevestigde dat ze het bericht ook hadden gehad en niemand begreep wat ze daar moesten doen.

Ze hoopten wel iets, maar ze durfden zich niet uit te spreken.

Ze zouden het morgen vanzelf wel zien, toch?

Na nog een afzakkertje genomen te hebben, besloten Kaiyla en Kawahatha om het voor gezien te houden en te gaan slapen.

Eenmaal in bed kroop ze dicht tegen hem aan en hij viel al snel in slaap.

Kaiyla bleef echter nog een poos wakker en staarde naar het plafond terwijl vele gedachten door haar heen schoten.

Hoofdstuk 3

J.A.-base, vergaderzaal 7, 18 Januari, 09:00 uur

Om stipt negen uur stapten Kaiyla en Kawahatha vergaderzaal zeven binnen. Daar troffen ze behalve Dr. Noberah de rest van het team aan, maar ook William en Catherine Mc Curdy en een aantal heren die ze niet kende. Ze waren alle drie in een nette pak gestoken, maar er waren vele, vele functies die om een net pak vroegen. Misschien waren het directeurs van het een of ander of specialisten van het een of ander. Ze wist het echt niet, maar dat zou ze vast snel te weten komen. Er bleef nooit iemand ongeïntroduceerd in een ruimte zitten.

Niet wetende wat ze te wachten stond, de rest zichtbaar ook niet, groette ze iedereen kort en Dr. Noberah zei dat ze mochten gaan zitten.

Kaiyla kon niet aflezen op haar gezicht wat ze te horen zouden krijgen. Normaal was haar gezicht een open boek, waarvan je precies de emoties kon lezen die er op dat moment speelden. Maar vandaag was het anders. Nu was haar gezicht uitdrukkelingsloos. Alsof ze een plastic masker droeg.

Maar sinds Landro's ouders hier ook waren kreeg ze een vermoeden waarover, of eerder over wie het zou gaan.

Nu bleef de vraag over of het nieuws dat ze te horen zouden krijgen van het type 'goed' of 'slecht' was.

'Oké,' begon Dr. Noberah. Ze vouwde haar handen samen en keek er naar. Kaiyla kende dat gebaar maar al te goed en even sloeg haar hart een slag over. *Nee, toch?*

‘De reden dat jullie hier zijn,’ ging Dr. Noberah verder. ‘Ik heb begrepen van de meesten van jullie dat jullie willen weten wat er met Landro gebeurd is.’

‘Ik denk dat we daar wel het recht toe hebben!’ sprak William woedend. Zijn geduld was al een hele tijd op. ‘We krijgen niks te horen! Niet zijn eigen team, zelfs niet zijn eigen ouders! Waar zijn jullie nou mee bezig?! Een poosje geleden sprak je zelf nog over ongerustheid toen ie even de benen was gaan strekken! En nu laat je ons in een enorme ongerustheid, zonder enige informatie in onze sop gaar koken! Denk eens even na, mens! Besef je wel wat het met ons doet?! Heb je daar al eens over nagedacht?! Of kan het je niets schelen wat de naasten voelen?!’

Noberah liet hem even uitrazen. Ze snapte zijn woedde heel goed. Ze behield echter haar masker en bleef kalm, hoewel ze van binnen zich heel wat minder dapper voelde dan ze aan de buitenkant toonde.

Ze luisterde naar hem, kauwde intussen op haar onderlip en knikte. ‘Dat kan me zeker wel schelen, William. Meer dan je misschien zou denken. En ik besef me terdege wat het met jullie doet. Ik hoop echter niet dat jullie denken dat ik dit met opzet heb gedaan, om jullie te pesten. Ik heb er gegronde redenen voor gehad, die ik later zal uitleggen. En jullie hebben zeker het recht om het te weten. Daarom zijn jullie vandaag hier.’

De aanwezigen, met uitzondering van de drie pakjesdeftig heren, waren meteen alert, gingen rechtop zitten. Nog altijd wisten ze niet wat voor bericht ze zouden krijgen.

Maar Dr. Noberah leek de spanning nog even op te willen bouwen. Ze wees naar de mensen die ook aan tafel zaten. Ze hadden allemaal papieren voor zich liggen, wachtten geduldig tot het hun beurt was. ‘Dit zijn specialisten en artsen van sectie twaalf en het Dock. Zij zullen straks ook het een en ander uitleggen.’

‘Artsen? Specialisten? Van sectie twaalf? Is dat niet... wat voor sectie is dat eigenlijk? En iemand van het Dock? Wat heeft die ermee te maken?’ vroeg Kaiyla zich af. Ze gluurde even opzij naar de anderen, die blijkbaar ook niet wisten wie die personen waren.

‘Is hij weg van de basis?’ vroeg Michael toen straight to the point. ‘Nee, Michael,’ antwoordde Dr. Noberah kalm.

‘Heeft hij een terugval gehad?’ vroeg Ben.

Daar gaf ze geen antwoord op.

‘Deze twee heren,’ ze wees naar twee van de drie mannen, ‘hebben er allebei mee te maken gehad. Ieder heeft zijn eigen specialisme, waarover jullie later meer horen.’ Ze keek van de heren terug naar de groep en Kaiyla zag een verandering in haar gezicht. Subtiel, nauwelijks zichtbaar, maar ze zag het wel.

‘Maar voor we verder gaan en ik de heren het woord laat doen, denk ik dat het beste is dat hij zelf zijn verhaal kan doen.’

Iedereen keek verbaasd en geschrokken op toen ze dat hoorden.

‘Hij? Bedoelt ze...?’

Kaiyla draaide automatisch haar hoofd naar de deur.

Dr. Noberah drukte op de knop van haar Polscorn, die blijkbaar in verbinding met iemand stond en sprak slechts twee woorden:

‘Kom maar.’

Niet veel later werd er op de deur geklopt en na haar ‘binnen’, werd de deur geopend en een vrij jonge man kwam binnen. Hij knip-oogde naar Dr. Noberah en glimlachte begroetend naar de groep onwetenden, wat even een lichte teleurstelling veroorzaakte, maar die toch beleefd teruggroetten.

‘Wie is dat nou weer?’ vroeg Kaiyla zich licht geërgerd af

Tot ze merkten dat hij bij de deur bleef staan, die hij open bleef houden en zich half richting het deurgat draaide. Ze konden echter niet zien wat er zich achter die deur afspeelde.

De openstaande deur belemmerde het zicht naar de gangen.

‘Pas op de drempel,’ sprak de jongeman kalm en wees naar beneden.

En toen verscheen er in het deurgat de persoon die ze al twee weken niet gezien hadden. Steunend op zijn krukken stapte hij over de drempel en vooral het team en Kawahatha zagen de verandering meteen. Ze gaapten hem sprakeloos aan. Naar binnen kwam een totaal andere Landro dan ze zich herinnerden.

Landro glimlachte wat verlegen naar ze, gaf een korte knik richting de heren en Dr. Noberah, die dezelfde begroeting teruggaven.

De groep kon een moment niets anders doen dan alleen maar stokstijf blijven zitten en staren, terwijl Landro met zachte verbale hulp van de jongeman nog een paar passen naar binnen zette, zodat de jongeman de deur dicht kon doen.

Het getik van de neerkomende krukken klonken stevig en vast. Zijn bewegingen waren, in tegenstelling tot twee weken eerder, krachtiger en soepeler. Zijn gezicht had weer een gezonde kleur en behalve een bandage, blijkbaar was in de tussentijd het gips eraf gegaan, om zijn enkel en het dunne litteken bij zijn rechterslaap, zag hij eruit alsof ze het avontuur nooit beleefd hadden.

‘Lan? Ben jij dat?’ vroeg Ben verbouwereerd. Hij kon het niet geloven wat een verschil hij zag met een paar weken geleden.

‘Ze zeggen het,’ glimlachte Landro. Het voelde best ongemakkelijk om zo aangestaard te worden door zoveel mensen.

Plots, alsof ze uit een trance ontwaakten, schoot ieder teamlid overeind en binnen een paar seconden werd hij omhelsd door de hele groep. Hij omhelsde ze terug, voor zover het lukte met die nog altijd onhandige krukken en voelde een brok in zijn keel opkomen. De eerste traan liet niet lang op zich wachten. Wat had hij zijn vrienden gemist.

Tussen de wirwar van dicht bijeen gebrachte hoofden, hoorde hij zacht gesnif en opgeluchte geluiden.

‘We waren zo ongerust,’ verzuchtte Kaiyla. ‘Waar was je nou?’

In hun kleine kortstondige privé ruimte keek hij ze aan en fluisterde zodat alleen zij het konden horen:

‘Ik ben niet daarheen gegaan, waar ik van plan was om naar toe te gaan. Maar ik denk dat ik geëindigd ben waar ik moest zijn. Kom me niet zoeken, jongens. Heb geduld, oké? Het is goed om jullie weer te zien.’ De laatste zin sprak hij weer harder, zodat de rest het ook kon horen.

‘Wat bedoel je?’ vroeg Michael zacht, maar Landro schudde zacht zijn hoofd. ‘Heb geduld.’

Kaiyla herkende de zinnen als de tekst die onder het herdenkingslijstje van de Shadow Flyer stond en vroeg zich af wat hij hiermee bedoelde.

De groep ontwarde zich weer en terwijl de anderen weer plaats namen, kregen ook William en Catherine een stevige knuffel.

Kawahatha was uit respect blijven zitten, had zich niet willen mengen in de groep. Op dat gebied voelde hij zich nog niet close

genoeg om te kunnen beslissen of hij bij zoiets ook deel uit mocht maken.

Maar Landro was hem zeker niet vergeten.

Nadat hij zich had losgemaakt van zijn ouders, ging hij naar Kawahatha toe, die nog altijd zat. Hij stond op zodra Landro bij hem was. Ze keken elkaar een seconde aan en Kawahatha zag een warme, broederlijke glimlach verschijnen. Landro zette de krukken even tegen de tafel aan, waarna ook de Indiaan dezelfde warme begroeting kreeg.

Toen hun hoofden vlak bij elkaar waren, zei Landro zacht:

‘Dank je wel.’

‘Waarvoor?’ vroeg Kawahatha met dezelfde zachte stem.

Maar Landro liet hem weer los en nam plaats aan de andere kant van de tafel, geholpen door de jongeman, die telkens in de buurt, maar op gepaste afstand was blijven staan. Hij ging naast hem zitten en Kaiyla zag vanaf de andere kant van de tafel, dat Landro en de jongeman een paar voor haar niet hoorbare woorden wisselden en Landro kort met zijn hoofd schudde, voordat hij de tafel weer rondkeek, nog steeds zichtbaar blij dat hij weer herenigd was met de rest.

‘Voor hoe lang nog?’ vroeg ze zich af.

Toen richtte hij zich op Dr. Noberah, die ze maar even had laten doen. Ze had al rekening met deze situatie gehouden. Het had haar meer verbaasd als ze niet om zijn nek waren gevlogen. Aan zijn blik kon ze zien dat ze kon beginnen en ze glimlachte naar hem en knikte. Ze keek de rest van de aanwezigen aan.

‘Nou, hier is het antwoord op jullie vraag. En ik denk dat jullie nog iets willen weten, toch?’

De groep knikte. Dat hij hier nu was, wilde nog niet automatisch zeggen dat hij ook goed nieuws meebracht wat zijn keuze betrof.

Kaiyla vroeg voorzichtig: ‘Welke map heb je getekend?’

Hij keek even naar Dr. Noberah, leek haar instemming te willen vragen en ze knikte. Toen keek hij weer naar de rest en stroopte de mouw van zijn linkerarm wat op. Eronder pronkten zijn bordeauxrode Polscrom en één van de twee energiearmbanden. Kaiyla en Stephey gilden het uit boven het gejuich van de anderen.

‘Je blijft!’ riepen de dames in koor en weer sprong het hele team op, nu ook inclusief Kawahatha, om hem weer even te omhelzen.

Hij lachte en dook wat ineens als iemand die besprongen werd door een meute opgewonden puppies. De jongeman naast hem werd bijna van zijn stoel geduwd.

‘Al goed! Al goed! Ik geef me over!’ lachte Landro.

‘Jongens, geef ‘m wat ruimte,’ lachte ook Dr. Noberah.

Eindelijk kon ze haar masker afzetten, die ze wekenlang had moeten dragen. Iedereen ging weer zitten en Dr. Noberah nam het woord weer.

‘Zoals jullie zien gaat het al een stuk beter met jullie leider. Maar geloof me als ik zeg dat de weg hiernaartoe alles behalve eenvoudig was. En de behandeling is nog lang niet klaar.’

Ze knikte naar Landro, die het verhaal overnam. Hij vouwde zijn handen, net als Dr. Noberah ineens en keek beurtelings naar zijn handen, dan weer naar de mensen aan tafel, terwijl hij sprak.

‘Het was inderdaad alles behalve eenvoudig. Twee weken geleden heb ik de hele nacht liggen piekeren toen ik de keuze moest maken. Ik heb alle voors en tegens tegen elkaar af moeten wegen.

En misschien wel het belangrijkste; ik moest jullie veiligheid en bescherming kunnen garanderen als ik bleef. Op zo’n moment twijfel je veel. Je ziet je kwaliteiten en ervaring ineens niet meer.

Het enige wat ik toen zag was een droom, een persoonlijke missie die ruw uit elkaar getrokken werd. Ik snapte toen ook niet dat ik op dat moment überhaupt nog de keuze had om te blijven, aangezien iedereen had gezegd dat het verstandiger was om te stoppen.

Toen ik het nieuws hoorde kwam de klap zo hard aan, dat het andere gedeelte wat Dr. Noberah vertelde over de revalidatie en andere opties als een waas aan me voorbij gingen. Zuster Helga heeft het me later nogmaals verteld en toen begreep ik dat het niet helemaal het einde hoefde te betekenen. Maar toch moest ik er nog goed over nadenken, want het risico dat het tijdens een missie weer fout gaat zou vrij groot kunnen zijn. Dus ook dat moest worden meegenomen in de afwegingen. En toen kwam Kawahatha...’

Hij keek Kawahatha even aan, die verrast opkeek naar hem.

‘Als Kawahatha er niet geweest was, had ik wellicht de andere map getekend. Daarvoor dank je wel.’ Hij knipoogde naar Kawahatha, die het nu begreep waarom hij dat daarstraks zei.

‘Hij liet me inzien dat ik de moed niet snel mocht opgeven, hoewel die zin over ‘wat ik aankan versus mijn team een plezier willen doen’, me ook eventjes aan het twijfelen bracht.’

‘Dus Kawahatha heeft je net dat laatste zetje gegeven?’ vroeg Michael.

Landro glimlachte kort en leek te twijfelen tussen twee antwoorden. ‘Ja en nee eigenlijk. Hij liet me zien dat wat ik doe, automatisch gaat, zoals hij dat ook doet met het verzorgen van mensen. En dat laatste was tevens het probleem, hoewel ik daar achteraf pas achter kwam.’

Hij speelde wat afwezig met de armband naast de Polscom, keek naar de zilver- en goudkleurige schakels, die ieder zijn eigen schittering had onder de lampen in de vergaderkamer.

‘Juist omdat ik het niet altijd in de gaten heb, verloor ik veel energie uit m’n lichaam. Het ging vaak automatisch. Het heeft schijnbaar jullie levens gered en ik ben heel blij iedereen nog altijd levend en wel te zien, hoewel ik het me niet kan herinneren. En het schijnt dat het ook gebeurd is toen Kawahatha en ik die... manenwolf...?’ Kawahatha knikte. ‘...tegen kwamen.’

Landro keek weer naar de rest. ‘Dus ongemerkt druppelde m’n energieniveau langzaam leeg. En dat scheen al een poosje zo te zijn, voor de missie nog. Maar dat kon ik makkelijker opvangen door te rusten, net als iedereen.’

‘Kwam dat van voor de missie niet ook gewoon doordat je vaak teveel vraagt van je lichaam en te weinig rust pakt?’ vroeg Kaiyla en Landro snapte dat ze doelde op zijn nachtelijke trainingen terwijl ze vaak daarvoor nog missies gehad hadden. ‘Dan verlies je volgens mij toch ook aardig was energie. Althans, ik zou de eerstkomende dagen m’n bed niet uit kunnen komen.’

Landro nam het even in overweging voor hij antwoordde.

‘Gedeeltelijk was dat misschien ook het geval, maar ik functioneer ook nog na een paar uurtjes minder slaap dan gewoonlijk.’

Hij keek even naar de jongeman naast zich, liet zijn blik vluchtig naar Dr. Noberah glijden en keek de rest weer aan.

‘Omdat m’n lichaam dat gewend is, laadt het zich over het algemeen ook redelijk snel op. In het geval van de crash lag het echter anders. Daar kon ik ook niet veel aan doen dat de energie zo snel terugliep, want we moesten die reis maken naar het plateau.’

‘Wist je dat je het maar net ging redden?’ vroeg Ben.

Landro schudde zijn hoofd. ‘Nee, maar ik hoopte het. Zodat iedereen veilig thuis kon komen. En ik ben blij dat Kawahatha toch is meegegaan... Hetzij onder lichte dwang.’

Hij grijsde naar Kaiyla en ze giechelde. Onder de tafel pakte ze Kawahatha’s hand. Landro ging verder.

‘Ik wist dat als ik de keuze zou maken om te blijven, dat de weg ernaar toe zwaar zou zijn. En dat is het ook wel. Maar ik weet waarvoor ik het doe. En ik heb het er graag voor over. Weten jullie wat me uiteindelijk de drempel over heeft getrokken die avond, samen met Kawahatha’s komst?’

De groep schudde hun hoofd. ‘Jullie...’

‘Wij? Maar we mochten niet eens langskomen,’ zei Michael verbaasd.

Landro glimlachte. ‘Ik hoef jullie daarvoor niet per se persoonlijk te zien, Michael. Toen ik naar de lijst keek met de scherf van de Shadow Flyer, zag ik jullie voor me. Hoeveel moeite jullie ervoor gedaan hebben om dat stukje van onze oude vriendin in te lijsten en een prachtige passende tekst erbij te zoeken. Al de dingen die we meegemaakt hebben samen. Wat ik in die paar seconden zag toen ik naar die lijst keek, was iets wat ik vanaf het begin had moeten bedenken. In gedachten hoorde ik jullie constante herhalingen echoën dat we een team zijn... Een familie... Ik geloof dat iedereen het wel een keer gezegd heeft.’

Hij keek naar ze op en naast de geconcentreerde luisterende gezichten zag hij dat het familie gedeelte een grote impact op ze had. Zijn stem begon licht te trillen. Het begon moeite te kosten om zijn stem sterk te houden. Een zodanig hecht team moest wel een familie genoemd worden.

‘En zo voel ik dat ook. Familie laat je niet in de steek. Je knokt voor ze en je knokt samen met ze. En ik knok net zolang tot ik weer zo goed als op mijn oude niveau zit en het risico wat ze gaven neem ik

mee, maar ik geef het niet op. Want ik zou niet weten wat ik zonder mijn team moet doen.'

'En wij niet zonder jou, maat,' zei Ben. 'Maar kunnen we niets voor jou doen?' Landro schudde zijn hoofd.

'Dit is iets wat ik zelf moet doen. Hier kan ik momenteel niet terugvallen op mijn... familie. Later misschien, maar in dit stadium nog niet. De voorwaarden van Dr. Noberah waren en zijn keihard en streng, maar het is nodig, wil ik weer samen met jullie kunnen vechten tegen die roestbakken. De dagen zijn lang en... best vermoeiend. Niet alleen voor mij, maar ook voor mijn begeleider Zack Mitchell.'

Hij wees en keek naar de jongeman naast hem, die grijnzend terugkeek. Kaiyla vermoedde dat hij niet ouder kon zijn dan een jaar of vijftientig. Ze vond hem een beetje lijken op een pas afgestudeerde sport trainee. Maar hij leek haar aardig en spontaan. De jongeman nam het woord even over.

'Vanaf het begin begeleid ik Landro al bij de revalidatie,' zei Zack.

'En ik heb nog nooit zo'n ongeduldige heethoofd meegemaakt.'

Iedereen lachte en Zack ontving een trap tegen zijn scheenbeen onder tafel van Landro, met de zijkant van z'n rechterschoen, die hij nu dankzij het verband weer aan kon doen. De trap was niet hard, maar stevig genoeg om het te laten voelen.

Zack gaf een geluidloze 'auauaw!' terwijl Landro met zijn ellebogen op tafel en zijn handen voor zijn mond gevouwen pretogen voor zich uit staarde.

'Dat ongeduldige heeft ie absoluut niet van mij,' zei William grijnzend. 'Dat zal moeders kant wel wezen.'

'Weet je dat zeker, schat?' vroeg Catherine, ietwat te liefjes. 'Ik kan zo wat voorbeelden opnoemen dat het tegendeel bewijst, maar dan zitten we hier morgen nog. Om van jouw vader maar te zwijgen.'

'Het karakter had je toch van de mannelijke kant van de Mc Curdy's?' vroeg Zack aan Landro, die even nadacht en hem toen verbaasd aankeek.

'Hoe weet je dat? Volgens mij was jij er niet bij toen dat werd gezegd.'

Zack grijnsde. 'Och, ik hoorde het een paar keer waaien de afgelopen weken.'

Na een korte blik op en van dr. Noberah vervolgde hij:
‘Goed, we wijken af.’ Ze moesten verder. ‘Nee, het was maar een grap. Natuurlijk zaten en zitten er mindere dagen tussen, maar over het algemeen zien we positieve resultaten. En zolang ik die zie maakt het voor mij niet uit of ik vierentwintig uur per dag, zeven dagen in de week bezig ben. Landro toont veel wilskracht en doorzettings-vermogen, hoewel soms de rem er even op moet en soms de zweep erover.’

Zack gaf het verbale stokje weer terug.

‘Zoals ik al zei, er zijn strenge voorwaarden gesteld waar ik me, voor zolang het nodig is, aan moet houden,’ ging Landro verder.

‘Net als mijn vader heb ik een aantal bestralingen gehad om m’n energie niveau versneld weer naar honderd procent te krijgen, want het daalde steeds veel te snel.’

Hij zweeg even en keek toen op naar William. ‘Ik weet dat jouw percentage nu rond de veertig procent ligt, pa. Ik heb vaak gevraagd hoe het met je ging. Hoe het met jullie ging.’

William glimlachte en slikte een paar tranen weg.

‘Ik had graag gewild dat ze ons ook op de hoogte zouden houden,’ zei hij.

‘Hij heeft het vaak gevraagd en gesmeekt, William,’ antwoordde Dr. Noberah. ‘Maar zolang we geen zekerheid hadden, zolang we geen passende behandeling zouden hebben die zou werken, kon ik niets zeggen. Ik wilde niemand valse hoop geven voor we meer overzicht hadden. We hebben hem naar een andere sectie overgebracht diezelfde dag, omdat daar de meer gespecialiseerde apparatuur beschikbaar is. Nu we ongeveer op de helft zitten en ik gek werd van zijn aanhoudende gezeur...,’ ze knipoogde naar Landro, ‘...vond ik dat hij nu sterk genoeg was om jullie wat informatie te kunnen geven.’

‘Wat is sectie twaalf?’ vroeg Michael. ‘En wat moet ik me voorstellen bij ‘gespecialiseerde apparatuur?’

Landro leek even te twijfelen en keek naar Dr. Noberah die kalm antwoordde: ‘Die gespecialiseerde apparaten kunnen beter de energiewaarden en de lichamelijke toestand meten, zodat we sneller kunnen reageren als er iets misgaat. Zulk soort apparaten staan er.’

William dacht na. ‘Sectie twaalf... Is dat niet de experimentele sectie? Waar proeven worden gedaan?’

‘Die worden daar ook gedaan, ja,’ antwoordde ze. ‘Experimenten en proeven heb je in vele maten en soorten. Voordat je een gepaste behandeling kunt toedienen, zul je eerst moeten uitzoeken waar de oorzaak ligt. Dat hebben we gedaan en aan de hand van de resultaten hebben we een programma in elkaar gezet.’

Ze knikte weer naar Landro.

Hoofdstuk 4

‘Ik krijg nu les van de heer Callahan.’ Landro wees naar een van de heren, die tot nu toe erbij hadden gezeten alsof ze deelnamen aan de landelijke standbeelden wedstrijd.

‘Hij heeft mede samen met Dr. Rossfield de prototypes van onze energie geladen armbanden uitgevonden en de toepassing ervan op onze wapens. Hij leert me hoe ik mijn energie moet doseren en onder controle kan houden. Ook dat is niet eenvoudig, aangezien je je energie niet kunt zien of voelen, wanneer het verbruik teveel is en hoeveel je over hebt. Wilt u erover vertellen, mr. Callahan?’

De man knikte en keek de tafel rond, terwijl hij begon.

‘Mijn naam is Rick Callahan. Mijn naam is aan deze kant niet zo bekend, want ik verblijf voornamelijk aan de andere kant van de basis. Daar houd ik me veel bezig met onderzoeken naar de werking van het menselijk lichaam. Al jaren zijn we bezig op het gebied van de toepassingen van de natuurlijke lichaamsenergie die een mens verbruikt. Met andere woorden; hoe reageert het lichaam op het gebruik van je natuurlijke energie? We zoeken naar de ideale energiebalans en technieken hoe je die balans kunt krijgen en houden. Het werd echt interessant toen de prototypes van de energiegeladen armbanden in combinatie met wapens in beeld kwamen. Bij het gebruik ervan zagen we enorme verschillen. We dachten altijd een bepaalde hoeveelheid energie te bezitten en dachten dat we niet meer hadden na dat rondje hardlopen. Nu blijkt uit onderzoek dat we slechts een deel ervan gebruiken en de rest opslaan. We gebruiken ook slechts tien procent van onze hersenen. Wat gebeurt er dan met de rest?, vraag je je dan af. Die vraag stelden we ook bij het energiesysteem. We hebben jullie gebruik en

prestaties sinds het begin van de prototypes bijgehouden. Elke keer als jullie Polscoms een update krijgen, checken we gelijk de data van de afgelopen periode wat het energieverbruik is.'

'Die werden toch in de Controlekamer nagekeken en geüpdate?'

vroeg Landro. Dit was ook nieuw voor hem.

Hij bracht altijd alle vijf de Polscoms naar de Controlekamer en kon ze een poosje nadien weer ophalen.

Hij snapte wel dat ze iets zouden bijhouden, maar niet dat het op deze manier gebeurde. Daar hadden ze het de afgelopen weken niet over gehad. Hij had alleen de cijfers gehoord.

'Voor de update wel. Maar de gegevens van het energieprogramma worden naar ons doorgestuurd voordat de update plaats vindt.'

'Dat programma heb ik nog nooit gezien,' zei Kaiyla.

De man glimlachte. 'Dat kan wel kloppen. Het is een zogenoemde hidden file. Die loopt op de achtergrond mee. Maar als jullie willen kun je nu wel zien wat je energieverbruik is, wat ik als nieuw programma heb toegevoegd. Tijdens de revalidatie bleek het zeer nuttig te zijn. Jullie gebruiken de armbanden vaak voor jullie wapens en het viel ons op dat mr. Mc Curdy ze bovenmatig gebruikte, meestal wel gedoseerd, maar er zaten ook veel pieken in, waarin de energieverbruik extreem hoog lag. Vooral de voorlaatste piek tijdens jullie laatste missie verontrustte ons, want toen daalde zijn energie level van net over de negentig naar slechts zestien procent. Het was een enorme daling, wat gebeurde in zeer korte tijd. Ter verduidelijking, normaal daalt de level niet verder dan tot bijna vijftig procent, hoewel we vaak het gevoel hebben dat we helemaal geen energie meer hebben. Iets vroeg schijnbaar zoveel energie in zo'n korte tijd, dat hij geen tijd had om het te doseren.'

'Toen je de Shadow Flyer rechte trok...', zei Michael zacht, geschokt.

Landro knikte en mr. Callahan ging verder. Aan de hand van de gegevens, zoals tijdstip en datum, die hij erbij had gepakt, had Landro er niet meer onderuit gekund dat hij het toch geweest was. Hij vond het zelf ook onwaarschijnlijk en hij wist er niets van, maar hij liet het er maar bij.

'Doordat zoveel energie verloren was gegaan, had mr. Mc Curdy geen energie meer over voor zijn lichaam om sneller te herstellen van zijn verwondingen. Ik heb begrepen dat hij meerdere terug-

vallen heeft gehad in een week tijd met koorts en dat bij elke lichte toename van energie, het weer net zo snel verbruikt werd bij zelfs maar lichte inspanningen, om vervolgens weer een terugval te krijgen.' Hij nam een korte pauze om een slok van zijn water te nemen, waarna hij de groep weer aankeek.

'Toen hij de laatste keer instortte op het luik van de reddingsschip, was zijn energie level... schrik niet... slechts drie of vier procent.'

Er klonken geschrokken reacties door de zaal.

Ze staaarden naar mr. Callahan en Landro, die hun blikken vermeed en naar het tafelblad staaarde. Deze informatie kende hij al.

'Precies. Het had zeer weinig gescheeld. Daarom kon hij zich de eerste dagen in het ziekenbed ook niet of nauwelijks bewegen.

Zijn lichaam kon het simpelweg niet. Zie je energieverbruik met de wapens en dergelijke als het uitrekken en wegschieten van een elastiekje.' Hij pakte een paar klaarliggende elastiekjes op en demonstreerde wat hij vertelde.

'Geef je weinig kracht bij het uitrekken, dan komt het elastiekje niet zo ver.' Het elastiekje schoot weg vanaf zijn duim en kwam halverwege de tafel neer. 'Hoe meer kracht je zet, hoe verder je het uitrekt, des te verder komt het elastiekje.'

Hij schoot een tweede weg, die vlak voor Kaiyla op de tafel neerkwam. Ze staaarde naar het elastiekje.

Mr. Callahan pakte het derde elastiekje en keek iedereen aan.

'Iedereen heeft vast wel eens een elastiekje zo ver mogelijk weggeschoten. Je trekt net zo hard en net zo ver als je kunt of durft en dan laat je los. Let op de kracht en snelheid waarmee het wegschiet.'

Hij rekte het zover mogelijk uit, richtte het richting het plafond en liet los.

Het elastiekje schoot pijlsnel omhoog en ketste tegen een lamp aan, die gevaarlijk begon te wiebelen.

'Zo werkt je energie min of meer ook. Je kunt zelf de dosering bepalen of, zoals natuurlijk is, je lichaam neemt het automatisch wanneer het nodig is. Met de energiearmbanden kun je net dat beetje extra pakken dan normaal.'

'En als het elastiekje breekt?' vroeg Kaiyla voorzichtig. 'Als je energie level op nul procent staat?'

Mr. Callahan keek haar even aan, moest over die vraag nadenken. 'Elastiek is sterk. Het breekt niet zomaar, tenzij uit ouderdom of hoe je er ook mee bent omgegaan. Dan moet je het wel erg bont maken wil het breken. Ik kan er geen concreet antwoord op geven wat er dan gebeurt. En ik wil het eigenlijk niet uittesten ook. Of je energie komt niet meer terug en je raakt verlamd of je overleeft het niet. Wellicht komt het wel terug, maar duurt het heel lang. Of de bestralingen dan zullen werken, dat weet ik niet. We hebben de afgelopen weken uitvoerige testen en experimenten gedaan bij mr. Mc Curdy om te zien hoe snel de energie daalt bij welke handelingen, hoe snel het lichaam het weer oplaadt, etc.' 'Je was dus een proefkonijn?' vroeg Michael. 'Ik dacht dat dierproeven verboden waren?' 'Niet op alle diersoorten,' antwoordde mr. Callahan en de groep lachte.

Landro rolde zijn ogen, maar kon hem geen trap tegen zijn scheenbeen geven. Hij zat te ver weg...

'Is het nationale pest-Landro-dag of zo?'

'Zijn er nog vragen?' vroeg mr. Callahan.

Ben vroeg: 'Hoe zit het met de symptomen bij teveel energie verlies? Kan duizeligheid daar een nawee van zijn? Ik had het voor we naar Dr. Rossfield gingen zoeken al een aantal keer gezien, maar ik kon nooit een link leggen met wat de oorzaak kon zijn.'

'Dat is goed mogelijk,' antwoordde mr. Callahan. 'Daar hebben we het ook over gehad. Het was veelal een combinatie van vermoeidheid, stress en energieverlies door overvloedig gebruik van het energie geladen zwaard tijdens gevechten. Dus waarschijnlijk zag je het veelal na missies. Maar we zijn volop bezig met trainingen om het onder controle te krijgen. Mochten jullie ook last hebben van de gevolgen van het gebruik van de wapens, meld het dan. Dan kunnen we daar ook naar kijken. Vergeet niet dat het nog maar prototypes zijn die jullie gebruiken. We zijn nog aan het bekijken of er nog verbeterpunten zijn. Die schijnen er van jullie kant nochtans niet te zijn, gezien jullie ze nog niet willen afstaan. Ben? We kunnen altijd nog zien of we je Sai's kunnen verbeteren?'

Ben schudde zijn hoofd. 'Dank u, maar ik ben tevreden met Spiky en Toothpick. Ze zijn prima zoals ze zijn.'

‘Zoals je wilt. Goed, ik denk dat ik zo wel voldoende informatie gegeven heb.’ Hij checkte even zijn papieren of hij niets vergeten was.

‘Mochten jullie vragen hebben, kunnen jullie altijd contact met me opnemen via de Controlekamer.’ Hij knikte dat hij klaar was.

‘En hoe zit het met je enkel?’ vroeg Catherine. ‘Is dat nu ook versneld genezen, net als die energie?’ Landro schudde zijn hoofd.

‘Daar kunnen ze niks meer aan doen. In ieder geval niet meer dan ze gedaan hebben. Het is zover geheeld dat het gat nu dicht is, maar het is nog wat zwak. Net als een tand waar een nieuw stukje aan is gezet, moet je even wachten tot het voldoende gehard is voor je het weer mag gebruiken. Dit duurde wat langer dan een paar uur bij een tand. Over een aantal... dagen toch?’ hij keek even twijfelend naar Zack en de man naast mr. Callahan, die beiden knikten.

‘Over een aantal dagen gaan we kijken hoe het gaat met druk erop zetten. We zijn gestopt met de pijnstillers, want ik wil kunnen voelen waar de grens ligt. Het verdoofde gevoel aan de zijkant van m’n voet is permanent vanwege een zenuwbeschadiging, maar het zou geen problemen moeten geven tijdens het lopen. Ben wil trouwens solliciteren naar een baan als chirurg.’

Hij keek naar de man die hij net aankeek, die zelf ook chirurg was en hem geopereerd had.

Ben’s ogen sperden zich wijd open en hij hief zijn rechterhand op. Hij schudde verwoed met zijn hoofd naar de man die hem vragend aankeek.

‘Neeneeneenee! Dat was een eenmalige actie! Ik had het ook niet gekund zonder de hulp van de liefvallige zuster Grey. Weet je nog? Grey’s Anatomy, de interactieve versie?’ grijnsde hij.

Landro lachte. ‘Ja, hou maar op. Ik heb er nog nachtmerries van.’ Iedereen lachte en de man hief als een soort welkoms gebaar zijn handen op.

‘We kunnen altijd goede krachten gebruiken, Ben. Ook mensen die kunnen opereren met maar één arm. En met een prima assistente als zuster Grey zouden jullie een goed team vormen.’

‘Dank u voor het aanbod, maar nee dank u wel,’ antwoordde Stephey en keek van Ben naar de chirurg. ‘Ik vil liever blikken

huiden dan mensenhuiden. Daar heb ik alleen maar een blikopener voor nodig.'

De chirurg glimlachte en ging verder.

'Ik heb mijn best gedaan om het zo goed mogelijk te repareren.

Maar het was een hele uitdaging. Het is gelukt en het heeft inderdaad nog eventjes tijd nodig om goed uit te harden, meer uit voorzorg, want op de foto's ziet het er redelijk goed uit. Over een dag of drie, vier gaan we het langzaamaan weer aan het werk zetten. We hopen dan binnenkort ook weer aan de sporttrainingen te kunnen beginnen. De basis trainingen, maar ook de tak van de gevechtssporten zullen erin meegenomen worden. Mr. Hoshima zal hem daarin trainen, zodat niet alleen de conditie weer omhoog gaat, maar ook om weer te leren vechten. Daarbij kijken we hoe de enkel zo min mogelijk klappen krijgt. Het is en blijft natuurlijk een risico en om eerlijk te zijn hadden ik en mijn collegae liever gezien dat hij gestopt was, maar het is zijn eigen keuze en die moeten we dan ook accepteren en respecteren. Uiteraard hebben we daarvoor ook eisen gesteld om dergelijke ongelukken zo veel mogelijk te voorkomen. Denk daarbij aan enkelbandage en enkelhoge schoeisel. Het zal misschien iets zwaarder lopen dan sportschoenen, maar ook dat zal wennen.' Hij knikte naar Dr. Noberah dat hij klaar was. 'Dank u wel, mr. Saitou. Zijn er van jullie kant nog vragen?' vroeg ze.

'Hoe lang train je dan op een dag? Of met die testen en zo? Hoe lang duurt zo'n dag in totaal, laten we het zo zeggen?' vroeg Michael.

Landro keek hem aan. Hij was al bang voor vragen als deze.

'Het begint om acht uur 's morgens en ik ben rond acht uur, half negen 's avonds klaar.'

Hij liet erbuiten wat er na die tijd gebeurde, want daar mocht hij niets over zeggen. 'Het zijn inderdaad trainingen en testen vooral.' Hij haalde zijn schouders nonchalant op alsof hij daarmee wilde zeggen: 'dat was het wel zo'n beetje'.

Michael float. 'Dat zijn lange dagen, man. En Dr. Rossfield maar klagen toen we negentien uur weg waren.'

'Heb je nooit de neiging gehad om te stoppen?' vroeg Kaiyla.

Landro keek even naar Zack, die begon te lachen.

‘Vrij vaak eigenlijk. Je moet begrijpen dat zeker in het begin de inspanningen veel energie kosten, zowel fysiek als mentaal. Als het dan niet gaat zoals je graag zou willen, omdat je lichaam er nog te zwak voor is, dan heb je al gauw de neiging om op te geven. Ik heb al menig voorwerp voorbij zien vliegen de afgelopen weken. Nu bouwen we de trainingen en zo meer op en dat wordt straks alleen maar zwaarder, zeker als hij zijn rechterbeen weer kan en mag gaan gebruiken.’

‘Heb je intussen nog terugvallen gehad?’ vroeg William.

‘Een grote in het begin,’ antwoordde Dr. Noberah. ‘En een paar kleintjes. Niet zo heftig als de laatste van jullie missie, maar er was een moment dat we even moesten overleggen wat we moesten doen. We stonden op het punt de behandeling te stoppen. Toen kwam mr. Callahan met het idee om de bestralingen te gebruiken. Die hebben we uiteindelijk toegepast, wat op zich al een grote gok was, want zoiets hebben we nog nooit eerder gedaan. Maar gelukkig is het goed gegaan.’

‘Wanneer kom je weer terug naar onze sectie?’ vroeg Stephey.

Landro haalde zijn schouders op. ‘Als de behandeling klaar is, neem ik aan. Zoals ik al zei; ik weet waarvoor en voor wie ik het doe, jongens. En ik kom terug. Maar heb nog wat geduld. Jullie zijn altijd bij me.’

Landro keek naar Dr. Noberah. Hij was klaar met zijn verhaal.

Dr. Noberah knikte dat ze het begrepen had en dat hij het goed had gedaan. Alleen hij wist dat ze ook knikte dat ze tevreden was dat hij zich aan de afspraak gehouden had en niet meer verteld had dan mocht.

Dr. Noberah richtte haar blik op het derde standbeeld die nog over was, hij had overduidelijk de wedstrijd gewonnen, en haar gezicht vroeg in stilte wat voor indruk hij had gekregen van hetgeen hij tot nu toe gezien en gehoord had.

Hij beantwoordde de blik met een tevreden knik en ze keek weer naar de groep.

‘Dan rest ons nog één persoon die ik nog niet heb geïntroduceerd.

Dit is Barry Whittinger, hoofd vliegtuigbouwkunde. Hij is verantwoordelijk voor de ontwerpen en de bouw van de gevechts-vliegtuigen en reguliere vliegtuigen. De meesten zullen hem nog niet

gezien hebben en dat kan kloppen, want hij reist vaak af naar het buitenland. Waarom hij nu hier aanwezig is vandaag, vragen jullie je wellicht af?

Iedereen knikte, inclusief Landro. Ook hij kende deze man niet.

‘Het is meer een samenloop van omstandigheden. Hij was pas een aantal dagen terug op de basis en overmorgen vertrekt hij weer naar de volgende klus in... India?’

‘Thailand,’ antwoordde mr. Whittinger. Zijn stem klonk kalm en vriendelijk, iets raspig, maar dat kon ook komen omdat hij tot nog toe niet veel gezegd had.

‘Thailand is prachtig,’ glimlachte ze. ‘Daar zijn mijn man en ik een aantal keer geweest voor we ons zoontje hadden. Maar u bent hier niet om een reisverslag over Thailand te doen, toch?’

Mr. Whittinger lachte en schudde zijn hoofd.

‘Dat was niet mijn bedoeling nee. Welnu, zoals ik begrepen heb is de Shadow Flyer er niet meer. Door een tragisch ongeval is het neergestort in het Regenwoud, met vijf dappere jonge mensen aan boord, die het wonderwel allemaal overleefd hebben. Wat het nog opmerkelijker maakt, is dat in dezelfde regio ook meneer en mevrouw Mc Curdy waren neergestort, ongeveer twee jaar geleden. En ook daar ben ik blij om dat u weer levend en wel bij ons bent teruggekomen. Het verhaal wat ik heb meegekregen is heel uitzonderlijk te noemen en om dan die dappere mensen, en daar hoort u zeker ook bij mr. Kawahatha, dan hier in levende lijve voor me te zien. Daar heb ik diepe respect voor. Zeker omdat de strijd lust nog lang niet verdwenen is. Sterker nog, het vuur is hoger aangewakkerd dan ooit. Jullie geven de strijd niet op!’

De groep voelde unaniem een steek in het hart van verdriet bij het horen van de naam van hun trouwe vriendin, het droevige lot wat haar overkwam en de herinneringen van het avontuur in het Regenwoud.

‘We zijn langzaam begonnen met de berging van het wrak,’ ging mr. Whittinger verder. ‘Het zal enige tijd in beslag nemen, maar we zullen ons best doen om de staat van het woud weer zoveel mogelijk in ere te herstellen, voor zover het in onze macht ligt.’

Hij boog respectvol zijn hoofd naar Kawahatha, die hem een flauwe glimlach schonk en de beweging imiteerde.

‘Dank u wel,’ zei hij slechts.

Dr. Noberah nam het weer van hem over. De groep bemerkte een verandering in haar houding. Waar ze in het begin nog ingetogen en ernstig aan de tafel zat alsof de last van de hele wereld op haar schouders drukte of dat ze slecht nieuws voor ze had, was haar houding inmiddels weer rechter, opener en... vrolijker?

‘Misschien vragen jullie je af waarom ik jullie heb gevraagd om vandaag naar deze vergaderzaal te komen, in plaats van onze gebruikelijke zaal.’

Iedereen keek haar zo schaapachtig aan, dat ze erom lachte.

In haar ogen verschenen pretlichtjes, terwijl ze mr. Whittinger aankeek.

‘Ik denk dat we maar gewoon even moeten kijken. Wat vindt u?’

Mr. Whittinger knikte met dezelfde mysterieuze glimlach.

‘Ik vind het een prima idee, Dr. Noberah.’

Ze stonden op, terwijl de rest verbaasd bleef zitten. Wat waren ze nu weer van plan? De groep keek even naar Landro, alsof die het wel wist, maar hij schudde zijn hoofd en haalde zijn schouders op. Hij wist net zo min wat ze gingen doen als zij.

Dr. Noberah gebaarde met haar beide armen en handen dat ook zij op moesten staan. ‘Hup, in de benen! Vanaf hier zie je het niet.’

Er klonk geschuif van de stoelen, terwijl de verbaasde groep opstond en Dr. Noberah en mr. Whittinger volgden, die voorop de zaal uitliepen.

Ze liepen een aantal gangen door en ze begrepen op den duur wel dat ze naar het Dock gingen. Wat doen? Vliegtuigjes kijken?

De andere teams uitzwaaien? Kregen ze de taak om de vloeren te gaan schrobben met een tandenborstel als bezigheids therapie?

Even bekwam Landro een naar gevoel bij die gedachten. Een steek van jaloezie, een steek van verdriet. Het liefste wilde hij op het moment helemaal niet die Dock binnen gaan. Hij wilde niet geconfronteerd worden met de plek waar weken geleden nog de Shadow Flyer stond en die nu was ingenomen door een ander.

Maar het leek erop dat ze geen andere keuze hadden dan de plots wel heel vrolijke dr. Noberah te volgen.

Hoofdstuk 5

De tocht was kort richting het Dock en voor de deur bleef Dr. Noberah staan en draaide zich naar hen toe, wachtte tot iedereen bij was.

‘Oké, jongens... en meisjes. Zoals jullie zien staan we voor het Dock. Jullie hebben misschien gezien dat de plek van de Shadow Flyer intussen weer bezet is. Wat voor gevoel geeft dat?’

Ze keek naar de gezichten van de Yeomans en zag de bedrukte uitdrukkingen. Het verlies van hun vriendin zat er nog altijd diep in. ‘Alsof we... afgeschreven zijn,’ antwoordde Landro en de rest knikte. Ook zij voelden het zo. Iedereen was in de afgelopen weken wel een keer in de buurt van het uitkijkvenster of het Dock zelf geweest en iedereen had het gevoel dat dit team nooit meer de lucht in zou gaan.

‘Dat jullie plek is ingenomen door een ander team?’ vroeg ze en hij knikte.

‘Begrijpelijk, maar niet nodig. Kom.’ Dr. Noberah draaide zich naar de deur, opende het en ze liepen naar binnen.

Zodra de deur openging, klonk het typische geluid van het Dock tijdens werktijd. Ze manoeuvreerden zich door de wirwar aan bezige werklieden. Mensen liepen af en aan, met in hun handen of armen gereedschap, onderdelen of papieren. Als achtergrond geluid klonk Flying Free van Cloe Dolandis uit de speakers. Alsof iedereen het er nog even fijntjes in wilden wrijven.

Had Dr. Noberah dit nummer aangevraagd?

Tussendoor reden karretjes af en aan met verzamelde spullen uit het magazijn, die ingeladen zouden worden in de wachtende vliegschepen. Op drie lege plekken na, stonden alle vliegschepen en reguliere vliegtuigen geduldig te wachten op hun volgende missie.

Landro keek weemoedig rond, voelde de zwaartekracht op zich drukken, terwijl hij naar drie wachtende teams keek die in gesprek waren met Enzo Kenzi, de leidinggevende van het Dock. Ze kregen hun laatste instructies alvorens ze de lucht in zouden gaan om de drie teams die nu weg waren, af te lossen. Dit waren team Joker, team Firebird en team Waterdragon, wiens beurt het was om de zoektocht naar Dr. Rossfield voort te zetten. Terwijl ze passeerden, keken de teams op van hun gesprek met mr. Kenzi en Perry gaf als eerste een knik als begroeting. Zijn team gaf ook een aarzelende begroeting, want ze wisten zich op dat moment geen houding te geven. De andere teams gaapten de passerende Yeomans alleen maar aan. Het lukte Landro nog net om een flauwe glimlach te geven en een nauwelijks zichtbare knik terug te geven, waarna hij zijn blik weer half op de grond en half op de personen voor zich richtte. Zack liep naast hem en hield hem in de gaten, maar hij zei niets en vroeg niets. Hij hoefde niet te vragen of het ging, want hij kon zo ook wel zien hoe de gemoedstoestand op dat moment was. En dat gold niet alleen voor Landro, maar voor het gehele team. Hoewel de meesten met elkaar in conclaaf waren op gedempte toon wat ze hier nu precies deden, was het hem opgevallen dat ze allen toch dezelfde gevoelens hadden. Het voelde voor ze alsof ze geen reden hadden om hier voorlopig nog te moeten komen. Hoewel ze druk bezig waren om zo snel mogelijk weer een compleet team te vormen, voelde het alles behalve dat. Zeker nu de plek van de Shadow Flyer weer was ingenomen. De gevoelens waren behoorlijk tegenstrijdig met elkaar. Landro had verwacht na zijn uitleg weer terug naar zijn tijdelijke sectie te moeten gaan, maar hier had Dr. Noberah het niet over gehad die ochtend, toen ze hem zijn laatste instructies gaf. En hoewel hij er normaliter als een berg tegenop had gezien om er naar toe te gaan, was hij op dit moment veel liever terug naar sectie twaalf gegaan, dan hier rond te moeten lopen met het statige beeld van de glanzende Shadow Flyer nog op zijn netvlies, wat vaak al snel omschakelde naar het beeld van het wrak in het Regenwoud.

Hij liet daarom de stroom aan mensen en het vervormde gemixte geluid van mens, gereedschap en muziek en de beelden van de in keurige rijen staande vliegschepen in een waas aan zich voorbij gaan. Deze keer had het niets met een te lage energie level of moeheid te maken.

Deze keer riep hij het bewust op, door zich alleen maar op de grond en de benen van de mensen voor zich te concentreren. Hij vermeed de blikken van passerende mensen, waarvan hij wist dat ze hen op het moment van passage nakeken.

Hij vermeed zelfs het uitzichtvenster, waarachter ongetwijfeld op dat moment Troy Delaroy zou staan, met de mappen met papieren die gekopieerd moesten worden, onder zijn arm.

Hoewel hij heel graag weer aan de slag wilde gaan met zijn team, voelde het toch alsof hij er nog niet klaar voor was. Natuurlijk was de behandeling nog lang niet klaar, maar hij vroeg zich op dat moment af of het allemaal wel de moeite waard was, al die trainingen en testen. Wat moesten ze immers zonder...?

Landro keek op en de waas verdween, terwijl de mengelmoes van geluiden weer ieder hun eigen plekje kregen, toen hij merkte dat de mensen voor hem de pas inhielden en afbogen naar links.

En hij beseftte dat hij ze een heel stuk als een lemming had gevolgd. Hij keek langs de groep heen en omhoog en zijn hart sloeg een maat over, toen hij zag dat ze bij de oude plek van de Shadow Flyer stonden.

Hoog boven hen uit torende de neus van het gloednieuwe vliegschip. Het leek veel hoger dan hij zich kon herinneren bij hun oude schip. Zo op het eerste zicht was het ook hoger en breder dan de Shadow Flyer.

Het glanzende metaal straalde zoveel trots uit, bijna ijdelheid en Landro wist op dat moment niet of hij het schip prachtig moest vinden of moest haten. Mooi was het zeker, maar het stond op de plek van hun oude vriendin. Het voelde als verraad. Alsof ze snel vergeten moest worden.

Terwijl Landro nog twijfelde aan het gevoel of hij Dr. Noberah nu moest haten voor deze stunt of niet, hoorde hij de 'oh's' en 'ah's' om zich heen.

Hij observeerde vanuit zijn achterste positie van de groep de reacties van de anderen en zag dat ze het allemaal een prachtig schip vonden.

Was hij dan de enige die hun trouwe vriendin niet vergeten was?

Was hij de enige die het verkeerd vond dat op haar oude plek een nieuwe stond voor God mocht weten welk nieuw team?

Er waren intussen weer een aantal teams in de maak wist hij en hij twijfelde er niet aan dat een van die teams dit schip zou krijgen.

Of meer waarschijnlijk, een nieuw team kreeg de oude van een ouder team, terwijl dat team een nieuw schip kreeg.

Toen hun vorige team, team Ace veranderd werd naar de Yeomans of the Guards, werd hun oude vliegship de Purple Heart gegeven aan een andere team, terwijl zij de Shadow Flyer kregen.

Dat had echter meer emotionele redenen.

Restte de vraag: wat deden ze hier in vredesnaam?

Zijn blik gleed omlaag en hij zag dat Danny Conners, een nog jonge maar zeer ervaren leiding van de Controlekamer onder de neus van het nieuwe schip stond. Hij was in gesprek met Dr. Noberah en mr. Whittinger. Landro fronste. Wat deed Danny Conners nu weer hier? Moest hij niet in de Controlekamer zitten om de vertrekkende teams te begeleiden?

Toen bracht een stem hem weer met een schok naar het heden.

Het was de stem van zijn moeder, die een verrast kreetje slaakte.

Ze had net de naam aan de zijkant van het vliegship gelezen.

‘Will... Dit lijkt op... Dit is net als het vliegtuig waarmee we zijn neergestort... De Royal Paragon.’

Landro keek geschrokken van het vliegship, die hij tot nu toe alleen maar op de neus had gezien, naar zijn moeder en terug. In zijn gedachten schoot er een flashback voorbij van toen hij bij het uitzichtvenster stond en naar het schip keek die ze toen nog aan het bouwen waren. Het kwam hem toen al bekend voor, maar dacht dat hij het ergens in een boek had gezien. De Royal Paragon?

Leek het er echt zoveel op? Hij kon het zich niet herinneren.

Destijds had hij niet zo gelet op ieder model en naam van gevechtsvliegtuigen en burgervliegtuigen die er stonden.

Dr. Noberah sprak nog even met Danny, maar haar blik gleed over de groep wachtende nieuwsgierige, verbaasde groep en tot haar genoegen zag ze dat ze nog altijd niet beseften wat ze hier deden. Ze hadden al zoveel informatie moeten verwerken en misschien had ze hier nog even mee moeten wachten, maar aan de andere kant was dit misschien een prachtige motivatie om het niet op te geven. Ze glimlachte en beëindigde het gesprek met Danny en wendde zich weer tot de groep, die langzaam stil viel en haar afwachting aankijken. Ze keek hen even zwijgend aan, wachtte op reacties, maar die kwamen niet.

De Yeomans waren te verward om maar iets uit te brengen. 'Jullie snappen het nog steeds niet, hè?' lachte ze en draaide zich naar mr. Whittinger, van wie ze een klein zwart kastje aannam. Ze wisselden een tel een blik en glimlach uit, voordat ze zich weer naar de groep draaide.

'Landro? Kun je even hier komen?'

Hij had zich achteraan opgesteld en schrok toen ze zijn naam noemde. Wat had ie nu weer verkeerd gedaan?

Hij keek even naar Zack, die hem grijnzend aankeek, *'Weet ie meer dan ik?'*, en met hem meeliep naar voren.

Hij liep tussen de groep door, die uiteen week voor hen en het voelde alsof hij een speech moest gaan houden ten overstaande van een bomvolle zaal. Hij had niet eens gemerkt dat de halve Dock opgehouden was met werken en afwachting toekeken naar het schouwspel wat zich daar bij het gloednieuwe vliegship afspeelde. Hij stopte vlak voor Dr. Noberah en mr. Whittinger en keek haar niet begrijpend aan.

'Hou je hand omhoog,' zei ze zacht en Landro fronste.

'Eh... maakt het uit welke?'

Ze schudde haar hoofd en hij gaf zijn linkerkrak een tel aan Zack en hield zijn hand op, wachtte zwijgend af wat ze van plan was.

Toen legde ze het zwarte kastje in de palm van zijn hand, vouwde zijn vingers eroverheen en legde haar beide handen om zijn hand heen, hield het vast en keek beurtelings naar hem en zijn team.

'Yeomans of the Guards. Ik hoop dat jullie na het verlies van jullie geliefde Shadow Flyer deze nieuwe glanzende trots net zo kunnen

en zullen koesteren als de vorige. Maak kennis met de Royal Paragon 2!’

Een perfecte synchrone weerklink van scherpe inhalering klonk in de groep, terwijl het nieuws als een bom insloeg. Dit was hún nieuwe schip?!

‘Wat?!’ riepen Ben en Michael tegelijk.

Kaiyla sloeg haar handen voor haar mond, waarachter een snik schuilging. Kawahatha pakte haar stevig vast.

Ook Stephey snikte en werd omhelsd door Ben en Michael, die het zelf ook moeilijk kregen.

Dr. Noberah haalde langzaam haar handen weg en Landro opende zijn hand en staarde naar het zwarte kastje dat erop lag.

Het was de afstandsbediening van het schip. Hij kon er een poosje alleen maar sprakeloos naar kijken. Hij was zich maar vaag bewust van het applaus en gejuich op de achtergrond van de mensen die waren blijven kijken.

Langzaam trok hij zijn blik los van het kastje en keek op naar Dr. Noberah. Ze zag een mix van emoties in zijn ogen. Verwardheid, ongeloof, ongetwijfeld ergens blijdschap, maar de schok was nog te groot om die emotie boven te laten komen. En ze zag de randen van zijn ogen vochtig worden.

‘Wat vind je ervan?’ vroeg ze zacht en vriendelijk.

‘Dit is... Dit... Ik...’ stamelde hij hees. Hij wist gewoon niet wat hij moest zeggen. Ze glimlachte en legde haar hand tegen zijn wang. ‘Net gaf je nog een hele speech en nu kun je geen woorden vinden. Ik neem maar aan dat je het mooi vindt.’

Hij staarde haar nog altijd sprakeloos aan. Zijn hersenen waren op pauze gezet en hij kon het play knopje niet vinden.

Ze verlegde haar hand van zijn wang naar zijn schouder en keek hem diep in de ogen.

‘Luister goed, Landro. Dit is een geschenk van ons aan jullie. Voor alles wat jullie hebben moeten doorstaan en de zware weken die nog komen gaan. Het is nu aan jou om die artsen en specialisten te bewijzen dat ze ongelijk hadden en dat een lid van de J.A.-base de handdoek niet zomaar in de ring gooit. Dat je dit werkelijk wilt. Ik verwacht de komende weken daarom ook van je dat je harder je best doet dan je ooit gedaan hebt. Bewijs ons dat je het verdiend om

dit schip te mogen besturen. Geef je het op, dan ben je alles kwijt. Begrijp je dat? Zie dit als een motivatie. Als een vooruitzicht. Denk aan Dr. Rossfield.'

Hij keek haar aan, zag dat de vriendelijke zachte ogen weer plaats hadden gemaakt voor die hardere genadeloze ogen die hij de afgelopen weken vaak, misschien te vaak gezien had.

Dit was de enige kans die hij nog kreeg en hij besloot die niet te verspillen door iets op het spel te zetten waar ze al wekenlang mee bezig waren. Hij sloot zijn hand met het kastje. Zijn ogen straalden nu meer vastberadenheid uit en hij knikte. Hij zou zijn woord houden en knokken tot er niets meer te knokken viel.

Hij wilde net antwoord geven toen hij van achter werd besprongen door dezelfde meute opgewonden puppies als toen hij bekendmaakte dat hij bleef. Hij viel bijna om, maar door de omhelzingen kon hij overeind blijven staan.

Hij lachte en draaide zich naar zijn groep en de komende paar minuten werd er gelachen en gehuild. Dr. Noberah en de anderen lieten ze even doen. Er was veel te verwerken, dat snapte ze heel goed.

Zelf ontkwam ze er ook niet aan. Ook zij werd uitbundig omhelsd en bedankt en zelfs mr. Whittinger werd uitvoerig bedankt voor het prachtige geschenk. Toen ging Dr. Noberah verder en vroeg weer hun aandacht.

'Nou, volgens mij zijn jullie er blij mee. Danny Conners heeft zich intussen verdiept, zoals gewoonlijk, in de handleiding. Hij zal jullie het een en ander uitleggen over dit schip.'

Ze glimlachte naar Danny, die naar voren kwam en iedereen eerst feliciteerde met hun nieuwe aanwinst.

'Nou, maak d'r maar eens open. Dan zullen we d'r ingewanden eens gaan bekijken,' sprak hij vrolijk. 'Dat kan op twee manieren. Met deze afstandsbediening en de R.P.2 werkt ook, net als de Free Fox van team Joker op voice controle. Dan kun je het luik via je Polscorn openen als je haast hebt om binnen te komen. Erg handig bij ontsnappingen. Nu pakken we de afstandsbediening. Tweede knopje van boven, Landro.'

Landro keek naar het kastje, correctie, de afstandsbediening die ze bij de Shadow Flyer ook wel hadden, maar die was minder

uitgebreid. Hij drukte op het betreffende knopje en het luik van de R.P.2 reageerde direct met een zachte 'pff', terwijl het elegant open ging.

Alsof ze nog nooit een luik hadden zien zakken, staarde iedereen naar de achterkant van het schip.

Intussen bewoog de groep zich richting de achterkant, terwijl ze de rest van de buitenkant van het schip in zich opnamen.

De Royal Paragon 2 was een stukje hoger en breder dan de Shadow Flyer, wat nu beter zichtbaar was toen ze de zijkant bekeken.

De naam stond er in prachtige sierletters op. Het werd onderstreept door sierlijke tribals, die zich langzaam golvend uitvloeiden naar achter. Deze dame was er een van stand, leek het wel.

Ze verzamelden zich bij de achterkant van het schip en Danny keek de groep grijnzend aan. Het luik was inmiddels gezakt.

'Mooi spul, hè? Als u uw gids wilt volgen?' Hij gebaarde met zijn hand en liep voorop. De rest volgde hem als een kudde buitenlandse toeristen.

Zack hielp Landro waar nodig op de vrij steile helling. Het viel nog niet mee. Halverwege het luik stopte hij en er schoten twee beelden voorbij. Beiden waren van toen hij ook halverwege een luik was en hij keek over de rand naar beneden.

'Gaat het?' vroeg Zack. Landro knikte en richtte zijn blik omhoog naar de rest die al bijna boven waren.

Wat was dat toch met luiken tegenwoordig?

Ze vervolgden hun weg en sloten zich aan bij de anderen, die intussen al boven stonden. Danny legde het een en ander uit, terwijl ze rondkeken.

Zijn stem echode door de lege laadruimte terwijl hij sprak.

De indeling scheelde niet zo gek veel als met de Shadow Flyer.

Het ruim was wel een stuk groter en de deur naar de volgende ruimte zat rechts in plaats van links. Dat zou even wennen worden.

Deze plek bood genoeg plaats om er wel een stuk of vijftig mensen in kwijt te kunnen als ze geen goederen mee hoefden te nemen.

Ze vervolgden hun weg en na de deur kwamen ze uit op de ruimte die toe zou gaan behoren aan Michael en Stephey; de wapencontrolekamer.